

1 Kronieken 29:10-19

In vorige bidstonden heb ik al eens met u stilgestaan bij het 'Onze Vader', het gebed dat de Here Jezus ons heeft geleerd en bij het gebed van Nehemia nadat hij geconfronteerd werd met de nood in Jeruzalem. Vandaag wil ik met u nadenken over een gebed van David. Om van Nehemia bij David uit te komen moeten we wel weer even terug in de tijd.

De geschiedenis van Nehemia speelde zich af ten tijde van de terugkeer van de ballingen vanuit Babel. In zijn tijd was door Ezra en Zerubabel de tempel herbouwd. Deze tempel was dus al de tweede tempel. De eerste tempel was vernield door de Babyloniërs bij de wegvoering van de Israëlieten. Deze tweede tempel werd later ontwijfd door de Syrische koning Antiochus Epifanus in de tijd van de Maccabeeën, dat is in de periode tussen het Oude en Nieuwe Testament in. Hierover kun je niets in de bijbel vinden maar wel in de zogenaamde apocriefe boeken. De tempel die in de tijd van de Here Jezus in Jeruzalem stond, dat is dan al de derde tempel dus, was de tempel die door Herodes was gebouwd. Hij dacht de gunst van de Joden te winnen door een tempel te bouwen voor hen. Een andere tactiek dus, de Babyloniërs en de Syriërs vernielden de tempel zodra ze een land bezetten, een vernedering dus, Herodes probeerde door middel van vriendjespolitiek de Joden te winnen. Deze derde tempel is verwoest in het jaar 70 na Christus. Sindsdien heeft er geen tempel meer in Jeruzalem gestaan.

De geschiedenis van David speelt zich dus af voor dat de eerste tempel gebouwd werd. In zijn tijd was er nog geen eens een tempel. De ark stond nog in de tabernakel.

Dat gebed wat we net hebben gelezen sprak David uit nadat het volk gaven bijeengebracht had voor de bouw van de eerste tempel. David had zelf graag een huis voor de HERE willen bouwen. Hij dacht bij zichzelf dat het niet goed was dat hij in een paleis woonde en dat God in een tent woonde. Maar God vond dat plan niet slecht, maar Hij wilde niet dat David de tempel bouwde. David was een krijgsman en had bloed aan zijn handen. Zijn opvolger Salomo zou de tempel mogen bouwen. Het mooie van David is dan dat hij niet teleurgesteld is omdat hij de tempel niet mag bouwen, maar dat hij voorbereidingen gaat treffen voor de bouw. Hoewel hij de droom om een huis voor God te bouwen niet zelf mocht uitvoeren, gaat hij wel

meewerken aan de verwezenlijking van die droom. In hoofdstuk 22 lezen we dan hoe David steenhouwers aanstelt, ijzer en koper ging verzamelen, cederbomen liet brengen, goud en zilver gereed legde en werklieden aanstelde. We lezen ook dat hij Levieten aanstelt en zangers, kortom hij werkt de liturgie voor de eredienst uit en reken maar dat hij heel wat liederen heeft geschreven voor de eredienst. We lezen zelfs dat hij een compleet ontwerp, een bouwtekening voor de tempel aan zijn zoon Salomo overhandigd. David brengt geweldige offers en dan roept hij het volk op hetzelfde te doen. En als het volk dan de gaven bijeengebracht heeft gaat David God danken en prijzen. Hij begint met God te eren om wie Hij is. “van U is de grootheid en de kracht, de heerlijkheid, de roem en de majesteit, ja alles wat in de hemel en op de aarde is”. David kon dat als geen ander. Ik moet eerlijk bekennen dat ik nog wel eens woorden te kort kom, als ik God wil eren en grootmaken. Wat geweldig dat we dan gebruik mogen maken van de gaven van mensen als David. Want David heeft ontzettend veel lofliederen overgedragen aan de volgende generaties. Hij heeft grote gedeelten van het Psalmboek geschreven. En deze liederen zijn door Israël gebruikt in de eredienst. Ook veel kerken hebben de liederen van David op rijm en muziek gezet en zingen ze nog in de eredienst. Ook vandaag in Nederland is er een project ‘Psalmen van nu’, waar de oude psalmen uit onze bijbel opnieuw op rijm en op eigentijdse melodieën worden gezet. Maar ook andere liederen kunnen ons helpen bij het loven en prijzen van God. Ik vind het persoonlijk geweldig dat wij een zingende gemeente zijn en dat we gebruik maken van allerlei bundels in allerlei stijlen om onze God groot te maken. Zodat zowel jong als oud zich kunnen herkennen in de gezongen woorden om onze God groot te maken. En daarin gaat het dus in de eerste plaats om de eer van God.

In het 14^e vers zegt David iets heel bijzonders:

Wie toch ben ik, en wat is mijn volk, dat wij in staat zouden zijn zulke vrijwillige gaven te schenken? Want het komt alles van U, en wij geven het U uit uw hand.

Het eerste wat blijkt is dat David het een voorrecht vindt om zoveel te geven. “Wie toch ben ik en wat is mijn volk...”.

Zoals u waarschijnlijk wel weet heb ik 17 bij Agapè gewerkt en dus moeten leven van een ondersteunende vriendenkring. Als werker in Gods Koninkrijk voelde je dan wel eens afhankelijk van je ondersteuners en je had de neiging om deze mensen, vooral

de grote ondersteuners, op een voetstuk te plaatsen. Totdat iemand me een keer op dit vers wees. Ik moet mezelf niet als afhankelijk van m'n ondersteuners beschouwen, het is een voorrecht voor een ondersteuner om betrokken te zijn bij Gods werk. En daarvoor geef ik m'n tijd en hij z'n geld. En dat is voor beiden een voorrecht. En zo mogen we ook naar het werk in de gemeente kijken. De voorgangers zijn bevoorrecht dat ze hun tijd mogen geven. "Wie toch ben ik, dat ik dat mag doen...". Maar voor iemand die een goede baan in de maatschappij heeft geldt hetzelfde: "Wie toch ben ik, dat ik mag bijdragen...".

Het tweede wat we van David leren is dat hij zegt dat alles wat ze bij elkaar gebracht hebben voor de tempelbouw *van God afkomstig* zijn en dat het ook weer aan God wordt *teruggegeven*.

Zo spreekt de bijbel over ons bezit en ons geld. We krijgen het van God en we mogen ervan aan Hem teruggeven. Dat betekent dat het geld wat op uw loonstrookje staat van God afkomstig is. En dat eurootje wat u in de collecte doet geeft u aan Hem terug. We geven niet van *ons geld* aan God, maar we mogen van *Gods geld* een heleboel voor ons zelf houden. In het Oude Testament was dat 90 procent. 10 Procent werd voor de dienst aan de tabernakel afgestaan. Als het volk Israël naliet de tienden te brengen, dan werden ze ernstig vermaand. Leest u wat dat betreft Maleachi 3 maar eens door: *Mag een mens God beroven? Toch berooft gij Mij. En dan zegt gij: Waarin beroven wij U? In de tienden en de heffing....beproof Mij toch daarmee, zegt de Here der heerscharen, of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed u uitgieten.* (Mal.3:8-12). Als Israel de tienden niet gaf dan werd dat beroven van God genoemd.

Het laatste wat ik wil benadrukken uit Davids gebed is zijn hartsgesteldheid. Vs. 17:

Ik weet mijn God, dat Gij het hart toetst en een welbehagen hebt in oprechtheid – ik heb in oprechtheid mijns harten U dit alles vrijwillig gegeven; nu heb ik met vreugde gezien, hoe ook uw volk U vrijwillige gaven bracht. HERE houd deze gezindheid in het hart van uw volk voor altijd in stand en richt hun hart op U.

Die wet van de tienden vinden we in het Nieuwe Testament niet terug. Dat wil natuurlijk ook weer niet zeggen, dat het daarom wel met minder toe kan. Maar wat je het Nieuwe Testament wel terugziet is hetzelfde als hier bij David, je

hartsgesteldheid. God heeft de blijmoedige geveer lief (2 Cor.9:7). Wie niet blijmoedig geeft, kan net zo goed niet geven. Die zit nog met z'n hart vast aan z'n geld. En dat is hebzucht. En hebzucht is volgens de bijbel afgoderij (Kol.3:5).

God heeft de meeste Nederlanders en ik geloof ook de meesten van ons gezegend met ruim voldoende geld en bezit. Daarvan mogen we in ruime mate genieten en daar is ook niks mis mee. Maar waar ik dan wel van schrik is dat in onze gemeente de inkomsten achterblijven bij de uitgaven en dat ook de zendingscommissie met een tekort heeft te maken. Dat is moeilijk met elkaar te rijmen.

Onze hemelse Vader heeft ons heel veel gegeven om van te genieten, maar we hebben ook een grote verantwoordelijkheid om blijmoedig te investeren in Gods werk en Gods kerk. En daarom wens ik iedereen in onze gemeente, leden zowel als vrienden , heel veel blijmoedigheid toe!

Amen